

Politiken modtog i går

124 læserbreve og debatindlæg

7 læserbreve og debatindlæg handlede om afskaffelse af helligdagene

Socialister som skovsvin

1. maj blev et helle for skovsvin. I skærende kontrast til SF's paroler om miljøpolitik og S-kritik af regeringen.

TINGSTEDET
ELLEN TRANE NØRBY MF (V)

DEN FORGANGNE weekend var præget af socialistiske 1. maj-paroler, der gjaldede fra parker og pladser. Intet var overladt til tilfældighederne, når formand Villy og formand Helle besteg scenerne og afleverede spinkarpe kommentarer og lod kritikken hagle ned over regeringen.

Ikke et ord om, hvad de selv ville, men det er jo også meget lettere at agere prinsessen i Klods Hans, som gang på gang blot replicerer duer ikke, næste. Uden overhovedet at forholde sig til indholdet.

EFTER DE MANGE taler og opsange om solidaritet, regeringsansvar og arbejderklasse må tilhørerne været blevet så trætte, at de helt glemte, at de mange dåser, flasker, engangsgrill, madpakker, poser og andet habengut, som de havde slæbt med ind i parkerne, også skulle ryddes op.

Som var det en slagmark, blev 1. maj-pladserne efterladt med affald og skrald i massevis. Sådan er det åbenbart at være socialist - der kommer altid nogen bagefter, som er nødt til at tage det hårde arbejde og rydde op.

I lørdags blev 1. maj et helle for skovsvinene. En skærende kontrast til SF's paroler om miljøpolitik og til S-kritik af, at regningen overlades til de næste. Men det er desværre nok SF-S-politik i en nøddeskal. Flosset i kanten og bestemt ikke til genbrug. Men hvorfor bekymre sig om oprydningsudgifterne for socialisternes 1. maj? Fordi det desværre ikke kun er 1. maj, at danskernes forhold til skrald luftes til offentlig skue.

Udgifterne til oprydning på gader og grønne områder er i landets fire største byer er steget fra 38 mio. i 2005 til 66 mio. i 2009. Det er penge, som samfundet smider direkte ud ad vinduet, og udgifter, som overhovedet ikke ville være der, hvis alle folk selv tog sig af deres affald. Det handler i høj grad om den indstilling, man har over for samfundet og vores fælles værdier, hvad end det er Fælledparken, Vestkysten eller Klitplantagen.

OVERALT LIGGER der affald, som kommunale medarbejdere kan bruge timevis til at samle op. Også frivillige affaldssamlere, der ikke kan leve med tanken om, at et dyr kan komme til at spise plastikstykker og blive kvalt i det, eller kører, der får maven sprættet op inde fra af øldåser, der er blevet ensileret.

Det koster to skattekrone at samle et skod, et stykke papir fra mad eller en pizzabakke op. Det koster fem skattekrone at samle en hundelort op og ti skattekrone at fjerne et stykke nedtrådt tygegummi eller en knust flaske fra gade eller park.

Der er også flere og flere, som ikke bare smider et enkelt stykke affald, men helt dumper deres skraldespande. Hvis alle bare ville samle deres eget affald op, så var vi som samfund forskånet for millionudgifter. Det er penge, der i stedet kunne bruges til at renovere skoler, passe de ældre eller forsøge vores byer og landområder. Det var desværre ikke den parole, Villy og Helle havde med 1. maj, hvor socialisterne ellers talte om penge til velfærd, så oprydningen efter SF og S bliver stor.

Populisme har afløst public service

Forhandlingerne om mediestøtten kører for fulde drøn. Men er det egentlig rimeligt, at DR og TV 2 skal have licensmidler til programmer som 'X Factor', 'Talent 2010' og 'America's Got Talent'?

MEDIAEFORLIG
ANETTE BRUUN JOHANSEN
JOURNALIST

Fremtidens mediestøtte er til debat, og som et apropos til diskussionen om fordelingen af licensmilliarderne har TV 2 programsat det amerikanske sidestykke til 'X Factor'.

En af de mest succesrige afdelinger i DR må være kommunikations- og markedsføringsafdelingen med helt egen direktør. I månedsvis har dette licensfinansierede reklamebureau, sikkert et af Danmarks største, tæppebombet programfladerne med reklamespots for et af verdens smarteste underholdningskoncepter. Og den gik hjem.

»Danmark har stemt! Tak, Danmark!«, råbte den stærkt animerede 'X Factor'-vært ud over Parkens ungdommelige publikum og lige ind i dagligstuen til programmets målgruppe, mine børnebørn på otte og fem år. Det var finaleaften og åbenbart »verdens største 'X Factor'-finale«, og sjældent har man været vidne til så meget højt humør og så »fed« en stemning, som denne aften i parken, hvor kontakten mellem de ekstatiske DR-værter og det godt opvarmede publikum var helt i top.

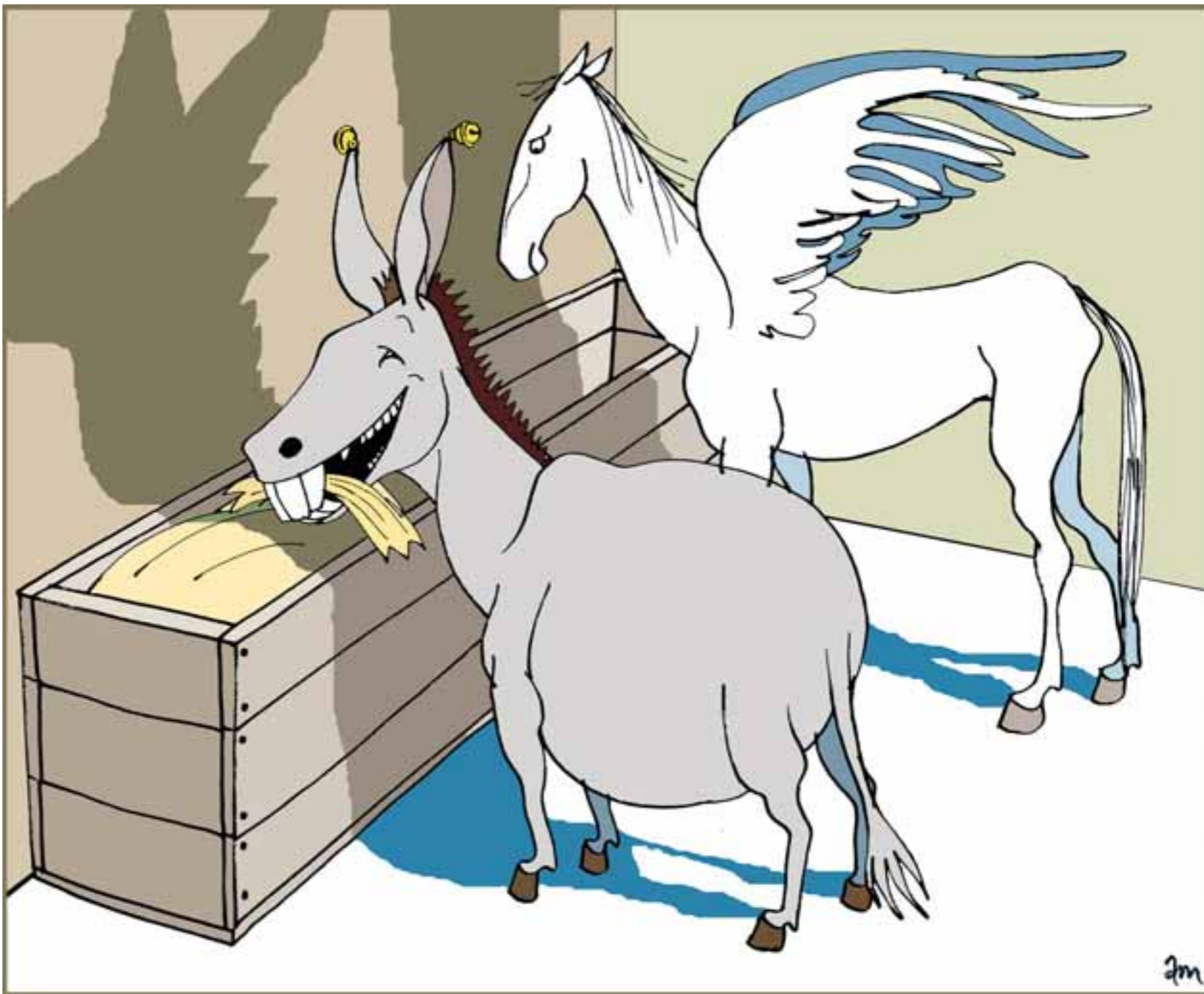
Og indimellem blev det nærmest bevægende, som når de tre finalisters mødre, søskende og bedste venner blev trukket frem og fravristet et par substantielle udtalelser. Hvordan har du det netop nu? Hvad føler du lige nu? Hvem tror du vinder?

Mine børnebørn havde det fint, de havde udnyttet deres stemmeret, og de var i godt selskab med de mange glade børn og unge, der fyldte op i den kriserammede Parken.

Kameraerne gled hvert andet øjeblik fra scenen og hen over de unge ansigter, og pludselig fangede det et ansigt, der skilte sig en smule ud midt i det begejstrede hav af ungdommelighed. Der stod minsanden Socialdemokratiets absolutte spydspids, statsministerkandidaten Helle Thorning-Schmidt. Det var da sjovt og overraskende pludselig at se hende der blandt en masse hujende børn og unge - og måske også lidt mærkeligt.

I HVERT TILFÆLDE er der nogle spørgsmål, der melder sig: Er det sådan, statsministerkandidatens drøm om en festlig lørdag aften, efter en græmelert uge i dansk politik, ser ud?

Har hun mon stået i kø ved billetlu-

Tegning: Anne-Marie Steen Petersen

gen for at sikre sig den så attråværdige plads i parken? Eller er hun med familie inviteret af DR for at kaste lidt ekstra public service-glans over den verdenshistoriske begivenhed, der, efter dækningen i DR's TV-avis i ugevis at dømmes, har haft en samfundsmæssig relevans uden mange sidestykker.

Nogle uger er gået nu, og mine børnebørn har ikke skænket 'X Factor' mange tanker. Helt ærligt er de da også, i modsætning til mig, bedøvende ligeglad med, om 'X Factor'- og 'Talent 2008/2009/2010'-satsningerne er en public service-opgave eller bare et kommercielt underholdningskoncept, men i DR har der tilsyneladende aldrig hersket tvivl om missionens dybe alvor.

SKAL MAN TRO institutionen selv, så åbenbarer public service-dimensionen sig ikke mindst i det forhold, at DR er sig sit ansvar bevidst og tilbyder særlig hårdt ramte deltagere i talentkonkurrencerne psykologhjælp og stiller rådgiver og omsorgsperson til rådighed på

“Hvad er grundelsen for, at licensen skal finansiere et underholdningsprogram, som sagtens kan klare sig på markedets betingelser?”

udstillede en håndfuld deltagere i tv-programmet på kynisk og uetisk vis. »Bag begge dele ligger nok, at ledelsens jubel over de imponerende seertal har overdøvet de etiske bekymringer«, skrev lytternes og seernes redaktør. Mon ikke han har haft ret?

Hvad det er, DR har investeret og investerer så mange af sine licenskrone i med 'X Factor' og Talent-koncepterne, bliver man lidt klogere på, hvis man en

fuld tid i flere måneder.

Men trods omsorgsviljen må der alligevel være et eller andet, der gik galt, da DR's egen lytter- og seerredaktør, Jacob Møllerup, tidligere på året efter kritik fra mange sider og blandt andet Etisk Råd måtte rykke ud og medgive, at DR

af disse søndag eftermiddage åbner for 'America's Got Talent' på TV 2.

Med sikker hånd og alle reklameblokkene inde i programmet klippet ud, har TV 2 programsat det superkommercielle, men også superprofessionelle amerikanske talentshow lige i forlængelse af afslutningen på DR's super-satsning, så sammenligningerne med danske 'X Factor' bliver helt uudgængelige.

Et nærmest genialt skaktræk her op til mediestøtte- og licensforhandlinger. For det er svært at forestille sig en mere klokkeklar demonstration af, at DR med megasatsningen på 'X Factor'-projektet bruger endda rigtig mange licenskrone på et underholdningsprogram kreation og skabt for at generere flest mulige reklamekrone.

»Amerika har stemt«, forkynder 'America's Got Talent'-værten, Jerry Stringer, kendt som Caligula i tv-managen, og selv om de kulørte lamper blinker endnu heftigere i DR, og værten jubler langt mere uhammet, og interviewerne summer rundt som bier i en

hønningkrukke, så er det alligevel svært at få øje på den principielle forskel på den kommercielle amerikanske og den licensfinansierede, men langt mere ekstravagante danske udsendelse.

AMERIKA HAR STEMTE! Danmark har stemt! Skabelonen er den samme. Men hvad er så egentlig grundelsen for, at licensen - en af verdens højeste - skal finansiere et underholdningsprogram, som sagtens kan klare sig på markedets betingelser. Er der i virkeligheden ikke tale om en urimelig konkurrenceforvriddning, når DR med alle sine licenskrone som sikkerhedsnet, sætter sig tungt på en kommerciel succes som 'X Factor'.

Når DR samtidig henviser producenter af mindre populære programmer til at søge fondsmidler, er der noget, som slet ikke hænger sammen. Rolfordelingen mellem public service-organisationen og de kommercielle tv-stationer trænger til et grundigt eftersyn.

planerne, afspejler det dels en arrogant holdning til designfaget som et akademisk uudviklet fag. Dels rejser arkitekternes indvendinger indirekte spørgsmål om designfagets placering i et moderne samfund, hvor design ikke er et underordnet fag til arkitektur, men et stærkt og selvstændigt forsknings- og praksisfelt, der lige så godt kunne begrunde et selvstændigt designuniversitet.

HVOR ARKITEKTSKOLEN primært uddanner til tegnestuer og arkitektbureauer. er aftagerne til designuddannelserne utallige: design-, og innovationsvirksomheder, erhvervs- og industrifirmaer med fokus på udvikling, kommunikation, konsulent- og rådgivningsvirksomheder inden for vidensindustrien, nye brancher inden for konceptudvikling og oplevelsesøkonomi, reklame, event-skabelse, new media, performance, museer og forlag.

Ligesom arkitekturfaget har designfaget et kunstnerisk udgangspunkt, men designfaget er derudover også et teknologisk, merkantilt og antropologisk, sociologisk og humanistisk orienteret fag, der rækker langt ud i samfundet og dybt ind i virksomheder og organisationer.

NÅR PROFESSORER på Kunstakademiets Arkitektskole i dag reagerer på fusions-

Kære arkitekturprofessorer: Design er altså meget mere end tekander

FUSION
IDA ENGHOLM OG MADS NYGAARD FOLK-MANN
HHV, PH.D., LEKTOR VED CENTER FOR DESIGN-FORSKNING OG PH.D., FORSKNINGSADJUNKT VED CENTER FOR DESIGNFORSKNING

KULTURMINISTERIET PLANLÆGGER at fusionere Danmarks Designskole og Arkitektskolen i København, men som bl.a. interview med professor Carsten Thau fra Arkitektskolen 14.4. viser, er der stor modstand blandt Arkitektskolens professorer og lærere mod planerne. Debatten er imidlertid et udtryk for et forældet og snævert syn på design som noget, der har med tekander og kopper at gøre.

Det er en holdning, der har fodfæste i en modernistisk tænkning, hvor design er et underordnet fag til arkitekturens og byplanlægningens helhedstænkning: design som udsmykning, pynt, gardiner, møbler, krukker og kander.

Design- og arkitektfagene er historisk set ikke nødvendigvis allierede - f.eks. har arkitektfaget en længere historie som akademifag. Til gengæld er design i dag ikke blot en lillesøster til arkitektfagene. Hvor en traditionel opfattelse på mange kreative fag har været, at arkitekturen er

formgivning i stor skala og design formgivning i lille skala, stiller det sig anderledes i dag.

Tag f.eks. mobiltelefonen, der måske er lille i format, men i sit design - der bl.a. omfatter hele den måde, vi som brugere gennem navigation af telefonen har adgang til information - har gennemgribende konsekvenser for vores måde at indgå i videnssamfundet på, ligesom brugen af mobiltelefonen har medført en række helt nye social omgangsformer.

VED AT VÆRE åben over for den kulturelle dynamik i oplevelses- og informations-samfundet er design i dag netop også i besiddelse af den store skala. Derfor har designfaget fået en helt anden og central betydning. Design er ikke længere kun knyttet til formgivning og æstetik, men som en aktiv del af sin samtid også et strategisk redskab til at fremme kreativ udvikling og innovative processer i virksomheder.

I sin essens handler design om at kunne følge et bevægeligt mål og et slutpunkt, som man ikke kender, før resultatet foreligger.

Designere har historisk altid arbejdet i grænsen mellem omgivelserne og tinge-

ne, som de er, og sådan som de kunne være. I dag har vi behov for at tænke denne tilgang ind i vores virksomheder og organisationer, hvor design kan være en kilde til innovation og nytænkning.

Ud over at fremskrive det nye handler design om at skabe merværdi og identitet til produkter og ydelser. Ikke kun ved at produkterne er smukt formgivet eller har en særlig styling, men ved at designtænkning indgår som strategisk redskab til at brande hele virksomheder, deres produkter, grafiske identitet og serviceydelser - og dermed deres position på markedet.

DERUDOVER HAR design en privilegeret plads som et fagfelt, der sætter sig i brugerens sted. Designere har erfaring med syntesetænkning, der gør dem til løsningsorienterede fortolkere af mange

hensyn i komplekse og tværfaglige processer.

Det er en væsentlig kompetence i dag, hvor produkters og ydelsers succes afhænger af, hvordan de bliver modtaget af brugerne og bliver en del af vores liv. I et globalt og oplevelsesøkonomisk samfund, hvor vi skal leve af at være innovative og kreative, er design en altafgørende disciplin, som bør fremmes og styrkes.

Det var også oprindelig baggrunden for, at et samlet Folketing i 2003 besluttede at styrke designuddannelserne ved at gøre dem forskningsbaserede og på den måde understøtte vidensunderbygningen af designfaget.

I 2004 oprettedes Center for Designforskning, der siden har koordineret designforskningen på de fire designuddannelser under Kulturministeriet: Danmarks Designskole og Designskolen Kolding samt designafdelingerne på Arkitektskolen Aarhus og Kunstakademiets Arkitektskole.

Miljøet fremstår allerede stærkt og kan fremvise solide internationale forskningsresultater, ligesom der arbejdes målrettet med den akademiske opkvalificering af designere gennem Center for Designforskning masteruddannelse.